

Als ik Val

Hanne Theys

Inkijkexemplaar

Hanne Theys

Als ik Val

Eerste druk 2022
Copyright © Hanne Theys

Omslag vormgeving ProBeeld | Ambilicious
Binnenwerk vormgeving Ambilicious Studio
Redactie Inanna van den Berg | Ambilicious
Copyright © 2022 Ambilicious, Breda

ISBN 978-94-93275-29-4 | NUR 286
www.ambilicious.nl

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt
worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, of op welke wijze dan ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Als ik Val

“Ik wist dat ik hem hoorde te haten.

Mijn ergste vijand.

Ik haalde diep adem en ontmoette zijn ogen.

Hij, die nooit gestopt was met naar me te kijken.”

Proloog

De regen doorweekte Ziva. Ze voelde het zand onder haar voeten in modder veranderen en vloekte in stilte. In modder konden ze immers haar voetstappen ontdekken. Hoopvol keek ze naar de volle maan die Lincowar verlichtte. 'Help me en maak het donker,' smeekte ze op fluistertoon. Luide stemmen weergalmden in de nauwe stegen. Het was een kwestie van minuten voor ze haar zouden vinden. Bevreesd keek ze over haar schouder. In haar gedachten zag ze hun brandende toortsen die de muren in een oranje gloed hulden. Vervolgens zouden hun schaduwen verschijnen, als langwerpige enge monsters met stokken als wapens.

Wat had ze misdaan om dit te verdienen? Ja, ze had in het verleden foute keuzes gemaakt, maar wie niet? Waarom moest zij hier nu voor boeten? Twee jaar woonde ze hier, zonder dat iemand haar ware identiteit achterhaalde. Tot die ene verdomde Verlorene haar herkende op zijn executie en haar verraadde. De mensen, hoe lichtgelovig ze waren, dreven haar in het nauw. Op dat moment had ze de rode gloed in haar ogen niet kunnen tegenhouden.

Ziva was gevlucht in het duister. Op weg naar Maggie, de enige vriendin die ze haar geheim had toevertrouwd. Huilend namen ze afscheid. Nooit meer zouden ze elkaar zien. De Elite zou immers iedereen terechtstellen die ooit met haar was omgegaan.

Met haar kostbare bezit in doeken gehuld en dicht tegen haar aangedrukt, zwoegde Ziva door de modder in de donkere stegen. De stemmen naderden en ze besepte dat haar tijd er bijna opzat. Met tranen nabij, keek ze naar beneden en ontdekte twee kleine groene oogjes die haar aanstaarden. 'Slaap, kleine meid. Alsjeblieft, dit hoor je niet te zien,' fluisterde ze en sloot de doeken wat meer voor de regen de zuigeling zou raken. Voor de zoveelste keer keek ze over haar schouder en voelde de vrees toenemen zodra ze de oranje gloed gewaarwerd. 'Vooruit moet je, Ziva. Komaan! Niet opgeven. Doe het voor haar,' sprak ze zichzelf streng toe en greep het bundeltje steviger beet. Haar voeten kwamen opnieuw in beweging. Ze dwaalde van de ene steeg naar de andere, twijfelend over wat ze zou doen. Ontsnappen was onmogelijk, sinds het Fluisterwoud voortdurend werd beveiligd door de Zoekers

die in aantal verdubbeld waren sinds de vele invallen van Verlorenen. Ze wist dat het voor haar te laat was, maar haar baby maakte wel nog een kans.

In de verte zag Ziva het Elitegebouw en voelde de hoop in haar groeien. Het gebouw was de kwaadaardigheid zelve voor wezens zoals zij, maar het was ook de plaats waar ze liefde had leren kennen. Een gevoel wat ze niet eerder in haar leven had ervaren, vond ze daar. In zijn armen. Helaas was hun relatie gebaseerd geweest op een geheim, een kwalijk geval van bedrog met een prachtig resultaat waar niemand van mocht weten. Zo snel ze kon, rende Ziva naar het gebouw. Net wanneer ze de trap had bereikt, bliksemde het zo hard dat de grond daverde. Ze probeerde de treden op te lopen. Het water stroomde van de trap alsof het haar belette de ingang te bereiken. Na de zoveelste tevergeefse poging en de doeken die steeds meer doorweekt raakten, begaf ze zich naar een smalle inham onder de stenen trap. Tranen liepen over haar wangen terwijl ze de zuigeling heen en weer wiegde. Na een paar minuten verminderde de regen. Licht getik weerklonk op de traptreden. Igor!

Ziva twijfelde geen seconde om onder het afdak uit te gaan. En daar was hij, de man met de wandelstok. Jaren geleden had hij een pijnlijke val op zijn heup gemaakt. Nog steeds beleefde hij hiervan de gevolgen. Zoals altijd droeg hij een fluwelen maatpak, evenals het ene rondje glas dat hij vasthield met zijn oogkas en een dun zilveren kettinkje.

‘Igor!’

Ziva zag hoe hij verstijfde, en ze haalde opgelucht adem. Hij herkende haar stem.

‘Igor,’ herhaalde ze op een smekende toon. ‘Alsjeblieft.’

Langzaam draaide Igor zich om en knikte haar toe. Zijn gezichtsuitdrukking bleef strak, ongevoelig. Ziva wist dat Igor allesbehalve ongevoelig was. Meer dan eens hadden ze diepgaande gesprekken over het leven gehad. ‘Ziva. Wat doe je hier? Iedereen ...’

‘Iedereen zoekt me, ik weet het. Je moet me helpen, Igor.’ Het begon opnieuw heviger te regenen. Het water interesseerde hen beiden bitter weinig.

‘Ik zou niet weten hoe ik je kan helpen. Vlucht. Misschien maak je nog een kans als je ...’

‘Voor mij is het te laat,’ onderbrak ze hem en hief het bundeltje doeken naar hem op. ‘Maar niet voor haar.’

Igor zijn ogen werden zo groot als schoteltjes toen hij naar de bundel keek. ‘Is dit ..., nee, dat kan niet.’

‘Het is zo,’ zei ze. ‘Alsjeblieft, neem haar mee voor ze ook haar vinden.’
‘Maar?’

‘Je vindt vast een oplossing, Igor. Ik ken je.’ Ze probeerde niet uit te glijden over de natte treden, en stak de zuigeling naar hem uit. ‘Alsjeblieft.’

Igor nam het bundeltje van haar over en gluurde onder het doek. Opluchting raasde door haar heen zodra ze een bezorgde uitdrukking zag verschijnen op zijn altijd zo strenge gelaat. Hij zou haar redden. ‘Ga nu.’ Igor draaide zich om en liep de trap op met de zuigeling in zijn armen. Geen enkele keer keek hij om.

Ziva haar tranen waren op zodra ze uit haar gezichtsveld verdwenen.

Uit de steeg tegenover het gebouw verscheen een menigte. Hooivorken en stokken werden in de lucht gestoken, gejoel ontstond. Ze hadden haar gezien.

‘Ze probeert het Elitegebouw binnen te dringen!’ hoorde ze iemand roepen.

Ziva maakte de woorden teniet door van de treden af te dalen. Ze zou zich overgeven, het maakte haar niet meer uit. De reden dat ze nog leefde, was nu veilig. Bijna was ze onder aan de trap, toen een kleine vuurbal haar dij doorzeefde. Ze zakte door haar benen en viel van de trap. Met een smak belandde ze in de modder. Het bloederige gat in haar dij vermengde zich met de vuile grond. Ze probeerde op te staan, een tweede vuurbal raakte haar schouder. Pijn golfde door haar lijf.

‘Monster!’

Ziva verborg haar hoofd tussen haar armen om daar de schoppen te ontwijken. Ze voelde hoe ze overal werd geraakt, hoe het bloed uit haar gescheurde huid stroomde. Ze voelde de fijne botten in haar lichaam breken, keer op keer.

‘Stop!’ werd er plots geroepen.

Zijn stem. Hij was het! De massa maakte plaats voor hem, voor haar geheime geliefde. Langzaam haalde Ziva haar armen voor haar

gezicht weg en probeerde zijn gezicht te zien door de waas van tranen en bloed.

‘Laat me haar doden!’ hoorde ze de bekende stem van een van de Elite-leden roepen.

‘Nee, reageerde hij kort.

Ze kon hem zien neerknielen langs haar, een zwakke glimlach verscheen op haar lippen. Het maakte haar niet uit dat hij niet teruglachte. Zijn nabijheid was voldoende om haar troost te bieden. In zijn handen zag ze iets blinken door het maanlicht, de regen drupte van de glanzende punt van het lemmet. Zijn hand kwam dichterbij haar toe en ze sloot haar ogen. ‘Het is oké,’ fluisterde ze amper hoorbaar tussen haar lippen door.

1 Alex

Met een goed humeur wandelde Alex de gang in die naar beneden helde. Vandaag bemachtigde hij een nieuwe opdracht. Althans, dat hoopte hij. Hopelijk hoorde hij een Verlorene op te jagen en te vermoorden. Oh, of een Zoeker! Hij fantaseerde over welk wapen hij deze keer zou gebruiken. Normaal prefereerde hij de dolk, maar waarom was hij niet een keer inventief en gebruikte hij een priem of een stuk glas? Nee, de dolk zou altijd zijn favoriet zijn. Zeker de zijne. Het lemmet was zo scherp dat je het amper kon aanraken zonder je te snijden. Het zwarte handvat paste perfect in zijn handpalm, alsof het wapen speciaal voor hem was ontworpen. Prompt voelde hij het staal tussen zijn schouderbladen drukken. Het voelde zo ... zo machtig. Net alsof hij een maagd nam die Fuck, hij moest Kyona maar eens een bezoekje brengen. Of Josie. Of?

Met elke meter vernauwde de gang tot hij er nog net door kon glippen. Door zijn nachtvisie zag hij uitstekend in het donker, wat het wel makkelijk maakte om zich langs de oneffen rotswanden te loodsen zonder schrammen of blauwe plekken te verkrijgen.

Alex zijn gedachten vervlogen toen hij het bekende gejammer en

gehuil hoorde van de pas gevangen zielen. Het klonk alsof er veel zielen waren, iets wat niet hoorde bij de normale werking van de Poortwachter. Verdomme, wat is er hier aan de hand?

De rij getergde zielen die hem opwachtte bij het verlaten van de gang, bevestigde zijn vermoeden dat er iets niet juist was. Gewoonlijk ging het hier een stuk sneller en stonden er slechts enkele zielen aan te schuiven voor de poorten. Geen tientallen!

Hij greep zijn dolk en begaf zich langs de lange rij gekwelden.

‘Blijf van me af!’ zei hij tegen een ziel die een wanhopige poging deed om zijn hand te grijpen. Zonder pardon hakte Alex in op de man zijn onderarm. De ziel schreeuwde, en trok zich terug met het gekwetste lichaamsdeel tegen zich aangedrukt.

Alex fronste toen hij Renz bij de middelste poort ontdekte. De Gevallene leunde nonchalant tegen het roestige hekwerk. Een grote ijzeren ring met vijf sleutels bungelde aan zijn pols. In zijn handen hield hij een bundel papieren vast waar hij met houtskool af en toe iets op noteerde.

‘Renz, wat is er verdomme aan de hand? Waarom ben je alleen?’ De nonchalant houding van Renz irriteerde Alex mateloos. Neemt hij dan nooit zijn werk serieus?

Renz keek met een zucht op naar Alex. ‘Ik moest hier wachten van Teagan. Waarschijnlijk is hij Jade aan het versieren, dadelijk zal hij wel terug zijn. Hem kennende doet hij er toch niet lang over!’ grinnikte hij geamuseerd.

‘Dit kan niet, idioot.’ Alex griste de papieren uit Renz zijn greep. Snel bladerde hij door de bundel en verfoeide het gekrabbel. ‘Verdomme, wat voor een puinhoop is dit! We zouden hen allemaal naar de vijfde poort moeten sturen als het aan deze rotzooi lag.’

‘Doe dat dan,’ gromde Renz, en reikte Alex de sleutelbos aan.

Geërgerd pakte Alex de sleutels. Opnieuw liep hij langs de rij die met de minuut leek te groeien. Zijn ogen gleden over de zielen, af en toe wees hij naar de vierde of vijfde poort zonder één woord uit te spreken. Waarom zou hij ook? De zielen volgden zijn teken zonder vragen te stellen. Wat wisten zij immers? Zij hoopten enkel naar een andere plaats als deze te gaan. Wisten zij veel dat hen mogelijk nog een ergere bestemming opwachtte.

Argh, dit was waarom hij dit werk haatte.

Alex boog door zijn knieën toen hij een klein meisje tussen de volwassen zielen ontdekte. Halsstarrig hield ze de hand van de vrouwelijke ziel voor haar vast, onder haar andere arm klemde ze een vuile teddybeer. Ook al was ze dood en bijna doorschijnend, toch kon hij de vieze strepen op haar wangen zien die tranen hadden achtergelaten. Alex zou het nooit toegeven, maar in kinderzielen was hij nooit goed geweest. Dit meisje was vast meegezogen met haar ouders die te zien aan hun gebroken ledematen, waarschijnlijk waren omgekomen bij een ongeluk. Kinderzielen hoorden hier niet te zijn. Niet nu en zeker niet in zijn buurt.

Alex beet op zijn tanden toen het meisje met grote ogen naar hem opkeek en stak zijn hand naar haar uit.

Verward keek het meisje naar zijn hand waarna ze zich nog meer tegen haar mama aandrukte. 'Kom nu mee,' zei Alex op een zachte toon om een beetje aardig te klinken. Kinderen gingen niet mee wanneer je schreeuwde. Integendeel zelfs, dat werkte vaak averechts ook. Het meisje maakte geen aanstalten om met hem mee te gaan. Gefrustreerd stond hij recht. Dit was echt geen werk voor hem. Alex floot kort op zijn vingers om de aandacht van Renz te trekken. Renz die meer energie stak in halfnaakte vrouwelijke zielen verleiden, dan zijn werk voor een keer goed te doen. Zodra die in zijn richting keek, wees Alex naar het kind waarna hij in snel tempo de volgende zielen over de laatste twee poorten verdeelde. Vanuit zijn ooghoeken zag hij hoe Renz het meisje vastgreep, net wanneer Teagan hem passeerde met een voldane uitdrukking op zijn gezicht.

Alex duwde de bundel in Teagan zijn handen. 'Ik dien niet om je vuile werkjes op te knappen!' Geërgerd wandelde Alex naar de eerste poort en kon nog net Renz zien dat het kinderzieltje de laatste poort ruw binnenduwde. Haar gegil zinderde nog na.

2 Tim

‘Verdomme, kom hier!’ Tim zag nog net de pluizige staart van zijn hond Dingo door het krakkemikkige tuinhek verdwijnen. Voor de zoveelste keer slaagde het dier erin te ontsnappen. Dit gebeurde minstens twee keer per maand, als niet meer. Tim trok zijn witte sneakers aan voor de jacht naar Dingo. Zijn voetstappen echoden in de lege straten. Zweetdruppeltjes parelden op zijn voorhoofd door het gebrek aan conditie, en voor de zoveelste keer zweerde hij dat hij zou stoppen met roken. Binnenkort alleszins.

Tim haalde opgelucht adem toen hij in de volgende straat Dingo een bos zag inrennen waar hij vaker met hem ging wandelen. ‘Dingoooo!’ Dingo reageerde niet.

Mopperend rende Tim het smalle bospad op en riep nog een keer zonder resultaat. Hij vertraagde zijn pas, zijn longen leken bijna uit zijn borst te springen. Met de handen in zijn zij wandelde hij verder.

Waarom had hij dat verdomde hek zelf niet gemaakt? Als hij op zijn vader moest wachten, dan was het volgend jaar nog niet in orde! Waarom deed hij nog moeite om het aan hem te vragen? Vader had het toch te druk met zijn werk. Voor zijn moeder vond hij het zielig dat ze zoveel alleen thuis was. Drie keer per jaar maakte vader het met haar goed door samen op vakantie te gaan naar een ver land. Vroeger gingen zijn zus Iris en hij altijd met hen mee. Sinds ze oud genoeg waren, kozen ze zelf: thuisblijven of met hen meegaan. Voor Tim was het een uitgemaakte zaak, hij kon zijn ouders niet eens verdragen tijdens een maaltijd. Twee weken samen zijn, leek hem om deze reden een ware hel. Iris besliste pas wanneer ze de keuze van hun bestemming wist.

Momenteel verbleven zijn ouders twee weken in de Bahama’s. Tot hun terugkomst had Tim het paradijs thuis merendeels voor hemzelf. Iris logeerde het meeste van de tijd bij haar vriend Jon.

Tim sloeg zijn armen over elkaar toen een koude windvlaag langs hem streek en keek naar de schemerige lucht boven hem. Dat vond hij nog het ergste; het duister. Hij had er nooit van gehouden.

Geritsel klonk uit het struikgewas, bekend gegrom weerklonk. Als gestoken draaide Tim zich om. 'Dingo, kom hier!' Geïrriteerd omdat zijn huisdier deze situatie veroorzaakte, baande Tim zich een weg door de dichte begroeiing. In stilte hoopte hij dat er geen spinnen of andere viezigheid aan hem bleef plakken.

'Dingo!' zuchtte Tim een paar tellen later opgelucht. Geconcentreerd loerde Dingo naar het struikgewas voor hem. Een kleine rilling ging over de hond zijn vacht door Tims aanraking Dingo's ogen bleven echter op de struik gericht. Hij ziet vast een muis of een konijn. Hij klikte de leiband vast aan Dingo zijn halsband. Tim wilde net aan de leiband trekken toen hij iets vreemds onder het gebladerte opmerkte, het leek een ..., nee dat kon niet. Voorzichtig streek hij de bladeren opzij en ontdekte een voet onder het struikgewas. Geschrokken struikelde Tim naar achteren, om vervolgens op zijn achterste in het gebladerte te belandden. In paniek greep hij naar zijn gsm. Waar is dat vervloekte ding? Enkel de huissleutel voelde hij in zijn broekzak.

De nieuwsgierigheid won toen hij vanuit zijn positie onder de struik kon kijken. Twee voeten met daarboven verstrengelde vuile handen, was alles wat hij kon zien. Op zijn handen en knieën bewoog hij naar de struik. Voorzichtig trok Tim het gebladerte uit elkaar. Hij kokhalsde bij het zien van een meisje in foetushouding. Haar lange donkerbruine haren lagen als een vuile kroon rond haar hoofd. Haar gezicht verborg ze achter haar opgetrokken knieën en armen. Ze droeg een witte jurk met tal van moddervlekken en scheuren. Verdomme, wat is er met haar gebeurd? Zowel haar armen, benen en voeten waren geschramd en vertoonden blauwe plekken.

'Hé daar,' fluisterde hij om haar niet te laten schrikken.

Even gebeurde er niets, tot het meisje langzaam haar hoofd optilde en naar hem keek van net boven haar knieën.

Wat een ogen ... De gouden glinsteringen schitterden in het groene van haar pupillen. Nog nooit had hij zoiets moois gezien.

'K... kan ik je misschien helpen?' stamelde hij onbeholpen.

3 Nova

Verward keek ik naar de jongen voor me. Wie is hij? Als vanzelf tastte ik naar het armbandje rond mijn pols, het enige bedeltje voelde vertrouwd tussen mijn vingertoppen. Mijn veel te snelle hartslag kalmeerde onmiddellijk. De jongen zijn lippen vormden woorden die ik niet begreep. Om hem hing een gloed die vreedzaam was. De hond staarde me nog steeds aan maar ik wist dat ook hij me niets zou doen.

De jongen stak zijn hand naar me uit. Ik twijfelde. Het was ongelooflijk moeilijk om mijn veilige schuilplaats te verlaten. Ik bezat immers geen enkele kennis van deze wereld. Wie weet hoe lang ik al op deze plaats verbleef. Waren het uren, dagen, een week? Ik wist het niet.

Met ingehouden adem aanvaardde ik de jongen zijn hand en volgde zijn bewegingen om me onder de struik uit te helpen. Mijn spieren voelden stram, alsof ik ze al een hele tijd niet meer had gebruikt. Met elke voorzichtige stap verstevigden mijn beenspieren. De ene voet voor de andere, was het enige dat ik me voorhield. De vochtige grond voelde zompig en koud onder mijn voetzolen. Ik dreigde mijn evenwicht te verliezen toen mijn voet achter een boomwortel bleef haken. De jongen ving me net op tijd op en voorkwam een val. Een blos verscheen op zijn wangen. Langzaam liet ik hem los, en hervatte mijn poging tot stappen.

Aan de rand van het bos bewogen opnieuw zijn lippen. Flarden geluid drongen tot me door, en ik begreep steeds meer. Fijne steentjes prikten onder mijn voeten. Gedwee volgde ik hem door de donkere straten.